

Hẹn Một Ngày Về

Đà Lạt mình sắp nắng...là trời sắp hết mưa! Em có nghĩ gì chưa? Anh về! Vệ đường hoa nở!

Tưởng tượng những ngày đó / mình đi dọc đường hoa...tình yêu vẫn không già / dù thời gian có tuổi!

Mình sẽ ra bờ suối...để cho em rửa chân / em ngó bày lòng tong...cũng là hoa dưới nước!

Em à ngàn năm trước, một vàng trắng là em. Ngàn năm sau chỉ thêm / nhan sắc em tuyệt diễm!

Đà Lạt mình không hiếm / hoa quỳ nở vì em! Anh nói vậy, không thêm, để cho em thêm biết!

Đà Lạt mình đẹp thiệt! Mãi mãi là bài thơ...Hàn Mạc Tử ngày xưa, tả cái hồ sương khói...

Lặng im nha, đừng nói! Để nghe Trời nói gì...

*

Mình đi ngang Nhà Thờ, rồi mình xuống thung lũng, mình qua ấp Ánh Sáng, mình lên phố Hòa Bình...

Em ơi Dốc Nhà Làng / con đường người-đi-bộ / chắc chắn là có chỗ / em ngồi anh hôn em...

Hoa nở trong mộng mênh. Hoa vàng chiều lãng đãng...Em kia hoa làm dáng...vệ đường hoa uốn theo...

Trần Văn Lệ